HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

אי הכי בשר בחלב מאי איריא דהיתה לה שעת הכושר תיפוק לי דאוכל שאתה יכול להאכילו לאחרים הוא דתניא רבי שמעון בן יהודה אומר (א)משום ר' שמעון בשר בחלב אסור באכילה ומותר בהנאה שנאמר [1]כי עם קדוש אתה לה' אלהיך ולהלן הוא אומר [2]ואנשי קודש תהיון לי מה להלן אסור באכילה ומותר בהנאה אף כאן אסור באכילה ומותר בהנאה חדא ועוד קאמר חדא דאוכל שאתה יכול להאכילו לאחרים הוא ועוד לדידיה נמי הרי היתה לו שעת הכושר ואם איתא דלאחר עריפה שרי רבי שמעון ליתני ומודה רבי שמעון בפטר חמור ובשר בחלב שמטמאין טומאת אוכלין אי דחשיב עליה הכי נמי הכא במאי עסקינן דלא חשיב עליה וטעמא מאי מטמאי רבנן אמרוה רבנן קמיה דרב ששת הואיל ואיסורו [א] חישובו [ב] ולרבנן מי אמר הואיל ואיסורו חישובו והא תנן (ב)שלשה עשר דברים [ג] אמרו בנבלת עוף טהור וזו אחת מהן צריכה מחשבה ואינה צריכה הכשר ואי איסורו חישובו למה לי מחשבה הא מני רבי שמעון היא תא שמע(ג) נבלת אבהמה טמאה בכל מקום ונבלת עוף טהור והחלב בכפרים צריכים מחשבה ואינם צריכים הכשר ואי אמרת איסורו חישובו למה לי מחשבה הא מני רבי שמעון היא תא שמע (ד)נבלת בבהמה טהורה בכל מקום ונבלת עוף הטהור והחלב בשווקים אינן צריכין מחשבה ולא הכשר הא טמאה בעיא מחשבה וכי תימא הא מני רבי שמעון היא הא מדסיפא רבי שמעון הוי רישא לאו רבי שמעון דקתני סיפא רבי שמעון אומר אף הגמל והארנבת והשפן והחזיר אינן צריכין לא מחשבה ולא הכשר (ה)ואמר רבי שמעון מה טעם הואיל ויש בהן סימני טהרה אלא אמר רבא דכולי עלמא לא אמרינן איסורו חישובו ואי דערפיה מיערף הכי נמי הכא

אי הכי. דטעמא דר' שמעון משום הנאה הוא: **מה להלן מותר בהנאה.** דכתיב לכלב תשליכון אותו (שמות כב): **לדידיה נמי.** לצורך ישראל עצמו היתה לו שעת הכושר אבל שור הנסקל ועגלה ערופה לא היתה לו שעת הכושר אפי' קודם לכן דבהמה בחייה בחזקת איסור עומדת: **ליתני ומודה ר' שמעון בפטר חמור.** דהא יכול להאכילו לאחרים הוא: **דלא חשיב עליה.** לאכילה ומשום הכי לא תני ליה דסתמיה לאו לאכילה קאי:[ד] **ואיסורו חישובו.** איסור דאסר ליה רחמנא לישראל משויא ליה אוכל דכיון דאסר ליה מכלל דראוי לאכילה לעובד כוכבים הוא: **צריכה מחשבה.** לטמא טומאת אוכלין אם נגע [ה] בהן שרץ שאם תגע אחרי כן באוכלין כשרין תטמאם וכל כמה דלא חשיב עליה לית ביה שום טומאת מגע דנבלת עוף טהור אינה מטמאה אלא אם [ו] אכלה ואז מטמאה אותן בגדים שהוא לבוש בשעת בליעה: **ואינה צריכה הכשר.** הואיל ויש עליה טומאה חמורה לטמא אדם ובגדים אם היה אוכלה ואמר בכריתות בפרק דם שחיטה (דף כא.) וכי יותן מים וכו'(ו) מה זרעים מיוחדין שאין סופן לטמא טומאה חמורה צריכין הכשר אף כל שאין סופן לטמא טומאה חמורה צריכין הכשר [ז] ולא שייך הכשר אלא בטומאה קלה דאוכלין וכן מחשבה: **ר' שמעון היא.** דלית ליה איסורו חישובו: **נבלת בהמה טמאה בכ"מ.** שהיא סתמא לאו לאכילה קיימא דמאיסה ועוד שיש לה שני דחויין אחת שלא נשחטה ואחת [ח] טמאה היא וכן נבלת עוף טהור: **וחלב.** שומן של [ט] נבלה טהורה: **בכפרים.** דעניים הם ואין רגילין לאכול עופות ושומן צריכין מחשבה להאכילן לעובד כוכבים ואם לאו אין מטמאין טומאת אוכלין. וא"ת נבלת בהמה טמאה טומאת אוכלין למה לה הא מטמאה אדם וכלים כ"ש [י] אוכלין תריץ כדאמר בכריתות בפרק דם שחיטה (דף כא.) דאי איכא פחות מכזית טמאה(ז) דאין עליה טומאת נבלות שהרי אין בה שיעור וצירפו לפחות מכביצה אוכלין אם חישב על פחות מכזית זה לאכילה מצטרף עם שאר אוכלין להשלימה לכביצה שאם יגע בהן שרץ יטמאו. [יא] והחלב לא גרסינן דליכא למימר ביה אין צריך הכשר דאי בחלב נבלה הא אין מטמא טומאה חמורה דכתיב (ויקרא ז) יעשה לכל מלאכה ואמאי לא ניבעי הכשר ואי בשחוטה ומשום שכבר הוכשר הא שנינו בגמ' בהעור והרוטב (חולין קכח.) חזר ר"ע להיות שונה כר' יהודה דהכשר שחיטה לא מהניא לחלב משום דאכתי לאו אוכל הוא דהא דכפרים לאו בר אוכל הוא עד דחשיב עליה ובטהרות במשנה לא גרסינן ליה: **ואינה צריכה הכשר.** הואיל ומטמאה טומאה חמורה [יב] בעוד שהיה בה זית שלם בעודה היא מחוברת בנבלה [יג]: **נבלת בהמה טהורה בכ"מ.** סתמא לאכילת עובד כוכבים דלא מאיסה ועוד דלגבי ישראל אין בה אלא דיחוי אחד הלכך אינה צריכה מחשבה לקבל טומאת אוכלין להצטרף פחות מכזית הימנה לפחות מכביצה אוכלין וכן נבלת עוף טהור והחלב של שחוטה: **בשווקים.** בכרכים דיש בה רוב עם ועשירים הם ורגילין לאכול רוב עופות ושומן: **ולא הכשר.** נבלת בהמה ועוף משום דמטמאין טומאה חמורה וחלב שחוטה בשווקים משום שכבר הוכשר בשחיטה דכיון דלא בעי מחשבה אהני ליה הכשר שחיטה: **הא טמאה בעיא מחשבה.** ולא אמרינן איסורו זהו חישובו: **אף הגמל.** דינו כבהמה טהורה הואיל ויש בו אחד מסימני טהרה. ומדאוסיף ר"ש בסיפא מכלל דרישא רבנן היא וש"מ לית להו איסורו חישובו וגבי פטר חמור דמטמאין לעיל [ט:] בדחשיב עליה הוא ואפ"ה מטהר ר"ש דאוכל שאי אתה יכול להאכילו לאחרים הוא דמודה ר"ש לאחר עריפה שהוא אסור כדרב': **אלא אמר רבא דכ"ע לא אמרינן איסורו חישובו.** גרידא ואפ"ה פלוגתייהו בדלא חשיב וליתא לדרב'(ח). ודקשיא לך מאי טעמא דרבנן [יד] אי דערפיה מיערף הכי נמי דמודו רבנן דלא מטמא טומאת אוכלין הואיל ולא חשיב עליה:

מה להלן אסור באכילה ומותר בהנאה כו'. תימה דבפרק כל שעה (פסחים כד:) דריש איסי בן יהודה איסור באכילה מהכא ואיסור הנאה יליף מק"ו דערלה והשתא במאי פליגי וי"ל [טו] קסבר תנא דהתם כיון דמצי לקיומי תרוייהו הגזרה שוה וק"ו מקיימי ומיהו קשה דבכמה מקומות אתיא ג"ש ומפקינן מק"ו כדאמר בכמה דוכתי שיכול ועושה ק"ו והדר [טז] תלמוד לומר אלמא אתיא גזרה שוה ומפקינן מקל וחומר ופירש ר"ת קרא איירי במידי דאסור בהנאה כגון קדשים שיצאו חוץ למחיצתן דדריש בפרק בהמה המקשה (חולין סח.) מבשר בשדה [יז] כיון שיצא חוץ למחיצה נאסר ואע"ג דפשטיה דקרא בהיתר הנאה כדכתיב לכלב תשליכון אותו קסבר תנא דהתם להכי אהני ק"ו דילפינן מקדשים דאיירי בהו נמי קרא ותנא דהכא סבר מטריפה דשריא בהנאה ילפינן כפשטה [יח] ולית ליה קל וחומר דהכי נמי מאן דדריש איסור הנאה מג' לא תבשל לית ליה קל וחומר (ט) (וא"ת מאן דדריש ליה [יט] מקודש אית ליה ק"ו) תיפוק ליה איסור הנאה מכל בקודש באש תשרף כדילפינן מיניה פרק כל שעה (פסחים כד.) פסולי קדשים י"ל עם קדש ואנשי קדש [כ] מענין אחד ודמו אהדדי (י) א"נ דנין חולין מחולין ואין דנין חולין מקדשים כדאמר פרק כיסוי הדם (חולין פה. (כ)):

נבלת בהמה טמאה בכל מקום ונבלת עוף טהור בכפרים צריכה מחשבה ואינה צריכה הכשר. והחלב לא גרסינן דליכא [כא] למימר דאין צריך הכשר דאי בחלב נבלה הא אינה מטמאה טומאה חמורה דכתיב (ויקרא ז) יעשה לכל מלאכה ואמאי לא נבעי הכשר ואי בשחוטה [כב] הרי שנינו בפרק העור והרוטב (חולין קכח.) חזר רבי עקיבא להיות שונה כרבי יהודה דהכשר שחיטה לא מהניא לחלב משום דאכתי לאו אוכל הוא דהא בכפרים לאו בר אכילה היא עד דחשיב עליה ובמסכת טהרות לא גרסינן ליה [כג] עכל"ה לפי שיש (ל) פי' שאין כתב בהן ושמא [כד] מאחרים הוגה ואע"ג דרב פפא מוקי התם בהעור והרוטב (שם) פלוגתא דתנאי [כה] (מ) בהיתר מחשבה מ"מ מסתבר דהכי סתם משנה דמסכת טהרות סברה כי חזרה ובסיפא גרסינן לה שפיר (נ) החלב בשווקים אין צריך לא מחשבה ולא הכשר ובחלב שחוטה (ס) אמרינן וכן פירש הקונטרס:

ונבלת עוף טהור בכפרים. פירש הקונטרס [כו] עניים הם ואין רגילין לאכול עופות [כז] ונראה לפרש טעם אחר בשווקין יש אוכלין מרובים וקונין כל דבר בכפרים אוכלים מועטין ולא זבני אלא מידי מעליא:

נבלת בהמה טהורה בכל מקום. מה שיש חילוק בין טמאה לטהורה ואע"ג דתרוייהו לא מזבין אלא לעובד כוכבים וחפצים הם בחזיר יותר כדאמרינן התם חולין (ד' יז.) ובתים מלאים כל טוב [כח](כותלי) [קדלי] דחזירי ואמרי' במגילה (דף יג.) וישנה לטוב (ע) כתלי דחזירי מכ"מ מה שהיא טהורה משוי אוכל בראויה מעט הואיל וכשאינה נבילה אוכל גמור הוא לישראל ומהאי טעמא מהני לרבי שמעון בגמל וארנבת שפן וחזיר [כט] סימני טהרה לשווי אוכל כדאמר בסמוך ובקונט' נמי פירש כאן נבלת בהמה טמאה כ"מ שהיא סתמא לאו לאכילה קיימא דמאיסה ועוד יש עליה שני דחוין אחד שלא נשחטה ועוד דטמאה היא וגבי נבלת בהמה טהורה פירש סתמא לאכילת עובד כוכבים דלא מאיסה ועוד לגבי ישראל אין בהן אלא דחוי אחד הילכך אינה צריכה מחשבה: **והחלב** בשווקים. פ"ה רגילים לאכול עופות ושומן משמע שר"ל דכל שומן קרוי חלב ולא מיירי דוקא (ל) מחלב האסור כגון תותב קרוס ונקלף (חולין דף מט:):

שהשוחט

מסורת הש"ס

א) חולין קטו. מנחות קא: [לעיל ו:], ב) נדה נ:, ג) זבחים קה: [טהרות פ"א מ"א], ג) עוקצין פ"ג מ"ג נדה נ: כריתות כא., ד) [עוקצין שם] נדה וכריתות שם, ה) [אין זה במשנה], ו) [ויקרא יא], ז) נבלה ל"ק, ח) נ"א לדרב ששת, ט) צ"ל ומאן דדריש ליה מקודש אית ליה ק"ו וא"ת תיפוק וכו'. ל"ק, י) דרשינן אמ"ל. ל"ק, כ) [וע"ע תוס' פסחים כד: ד"ה אמרת], ל) ספרים. ל"ק, מ) בהכשר קודם מחשבה. ל"ק, נ) והחלב. ל"ק, ס) איירי. ל"ק, ע) נ"א שהאכילה קדלי. ל"ק.

עין משפט נר מצוה

מה א ב מיי' פ"ג מהלכות טומאת אוכלין הלכה ג:

תורה אור השלם

1. לֹא תֹאכְלוּ כָל נְבֵלָה לַגֵּר אֲשֶׁר בִּשְׁעָרֶיךָ תִּתְּנֶנָּה וַאֲכָלָהּ אוֹ מָכֹר לְנָכְרִי כִּי עַם קָדוֹשׁ אַתָּה לַייָ אֱלֹהֶיךָ לֹא תְבַשֵּׁל גְּדִי בַּחֲלֵב אִמּוֹ: דברים יד כא
2. וְאַנְשֵׁי קֹדֶשׁ תִּהְיוּן לִי וּבָשָׂר בַּשָּׂדֶה טְרֵפָה לֹא תֹאכֵלוּ לַכֶּלֶב תַּשְׁלִכוּן אֹתוֹ: שמות כב ל

רבינו גרשום

ואינן קרויין אוכל: אי הכי. לר' שמעון מאי איריא דבשר בחלב משום הכי מטמא טומאת אוכלין משום דהיתה לו שעת הכושר תיפוק ליה דמשום הכי מטמאין דאוכל שאתה יכול להאכילו לאחרים לעובדי כוכבים הוא דסבירא ליה דמותר בהנאה דתני רבי שמעון וכו': ועוד דלדידיה נמי לישראל היתה לו שעת הכושר קודם שנתבשל בחלב. ואם איתא דלאחר עריפה שרי בהנאה לר' שמעון ליתני ומודה ר' שמעון בפטר חמור ובשר בחלב שמטמא טומאת אוכלין דהא תרוייהו שרו בהנאה ואוכל שאתה יכול להאכילו לאחרים נינהו אלא מדלא תני ומודה בפטר חמור ש"מ דלאחר עריפה אסור: לעולם ר' שמעון שרי בהנאה ואמאי לא מטמא טומאת אוכלין: הכא במאי עסקינן דלא חשיב עליה בשעת עריפה דליטמא טומאת אוכלין: אמרוה רבנן קמיה דרב ששת. משום הכי לרבנן מטמא טומאת אוכלין הואיל דחמור דאסור לישראל באכילה חומרא דאיסורו חושבו לטמא טומאת אוכלין: ור"ש לא אמר דאיסורו (איסור) חישובו אלא אי חשיב עליה מטמא טומאת אוכלין אי לא לא: ולרבנן מי אמרינן כו' והתנן במס' עוקצין י"ג דברים נאמרו בנבלת עוף טהור וזו אחד מהן צריכה מחשבה ואין צריכה הכשר כלומר דלא מטמא טומאת אוכלין אלא אי חשיב עלה שתהא לאכילה לעובד כוכבים ומשום הכי בעיא מחשבה דלית ליה טומאה אחריתי דהא נבילת עוף לא מטמאה בנגיעה בכזית כנבלת בהמה ולא מטמא' אלא באכילה בבית הבליעה הלכך צריכה מחשבה לטמא טומאת אוכלין בכביצה ואינה צריכה הכשר מים דבלא הכשר מים אי נגע שרץ בכביצה אוכלין דנבלת עוף מטמא ומ"ט אין צריכין הכשר דקי"ל דכל שסופו לטמא טומאה חמורה בכזית אין צריך הכשר והאי נבלת עוף נמי כי אכיל מיניה כזית מטמא בגדים אבית הבליעה והיינו טומאה חמורה דמטמא בכזית כנבלת בהמה. אבל נבלת בהמה מטמאה בנגיעה בכזית בלא אכילה. והאי דנקט בנבלת עוף הטהור דצריך מחשבה כ"ש נבלת עוף טמא אבל האי דנקט עוף טהור רבותא קמ"ל דאע"ג דעוף טהור דראוי הוא לאכילה בין לישראל בין לעובדי כוכבים אפילו הכי נבלתו לא מטמאה טומאת אוכלין אלא במחשבה ואי אמרת איסורו חישובו שהואיל ואסור באכילה לישראל חשוב וראוי הוא לאכילה לעובד כוכבים מטמא טומאת אוכלין למה לי מחשבה אחריתי: הא מני. דצריך מחשבה ר' שמעון היא דלית ליה איסורו חישובו: ת"ש נבלת בהמה טמאה בכל מקום. בין בכפרים בין בכרכים דאחד עניים ואחד עשירים דרכן לאכול אעפ"כ צריכה מחשבה לענין טומאת אוכלין ואמאי צריכה מחשבה משום דבהמה טמאה היא דלא היתה ראויה לישראל לאכילה והאי דצריכה מחשבה לאו לטמויי טומאת אוכלין דגופה בכביצה קאי דהיא עצמה טמאה היא טומאה חמורה בכזית בלא מחשבה אלא הכי צריכה מחשבה לאיצטרופי קאמר כגון דאיכא פחות מכביצה דשאר אוכלין דלאו דנבלה ואיכא פחות מכזית דהני וליד בהמה טמאה דמצטרפא להנך אוכלין ומשוי להו כביצה וההוא פחות מכזית כיון דלית ביה שיעור טומאה חמורה לית ביה טומאה בגופיה ויכול לאיצטרופי לטומאת אוכלין הלכך צריכה מחשבה ונבילת העוף הטהורה אע"ג דעוף טהור הוא דהוי ראוי בין לישראל בין לעובדי כוכבים כיון דבכפרים הוא דלא רגילי למיכל עופות צריכה מחשבה ולטומאת אוכלין דעוף לא צריך מידי לאיצטרופי אלא בכביצה דנבלת עוף גופה קאמר ואינה צריכה הכשר דאפילו בלא הכשר מטמאה דהא אמרן כל שסופו לטמא טומאת אוכלין חמורה אין צריך הכשר. אלא אי נגע בהו שרץ בלא הכשר מטמא טומאת אוכלין והא הכא דלא אמרינן איסורו חישובו: הא מני ר' שמעון היא: ת"ש נבלת בהמה טהורה בכל מקום. כיון דהיתה ראויה בין לישראל בין לעובדי כוכבים ונבלת העוף הטהורה והחלב בשווקים היינו בכרכים דהוו מקום שווקים דהתם רגילי למיכל בין עופות בין חלב ושומן דעשירים הן. אבל בני כפרים אין רגילין ליכל לא עופות ולא חלב דהחלב משיירין אותו לנר לעשות מלאכתו לאורו הלכך נבילת בהמה טהורה בכל מקום ונבלת עוף טהורה והחלב בשווקים דהיינו בכרכים אין צריכה לא מחשבה דבלא מחשבה מטמאה טומאת אוכלין ולא הכשר כדאמרן הא בהמה טמאה בכל מקום בעיא מחשבה דהא לא הויא ראויה בין לישראל בין לעובדי כוכבים ולא אמרינן דאיסורו חישובו: ואי תימא הא מני דבעיא מחשבה ר' שמעון היא דלית ליה איסורו חישובו הא מדסיפא ר' שמעון וכו' מה טעם הואיל ויש בהם סימן טהורה חשיבי כנבלת בהמה טהורה: מכלל דרישא לאו ר' שמעון אלא רבנן וקא דייקינן הא טמאה בעיא מחשבה אלמא דלית להו לרבנן איסורו חישובו: אלא אמר רבא דכולי עלמא. בין לר' שמעון בין לרבנן לא אמרינן דאיסורו חישובו וכי תימא לא בפטר חמור ולא בהנך (אלא) [אמאי] אין צריך מחשבה גמורה (א) או אם שחטו סתם בלא מחשבה שחיטתו חישובו לטמא טומאת אוכלין ולעולם ליתיה לדרבה דאמר מודה ר' שמעון לאחר עריפה דאסור אלא לאחר עריפה נמי קא שרי ליה ר' שמעון בהנך ואי אמרת אם כן לר' שמעון כיון דלאחר עריפה שרי בהנאה אוכל שאתה יכול להאכילו לאחרים הוא ליתני נמי מודה ר"ש בפטר חמור ובשר בחלב וכו' ודאי היא דערפי מיערף להאי פטר חמור הכי נמי דלר' שמעון נמי מטמא טומאת אוכלין דעריפה כשחיטה סתם (דמיא) מה שחיטה סתם לא בעי מחשבה דשחיטתו היא מחשבתו אף עריפתו חשבו

מוסף רש"י

מה להלן כו' ומותר בהנאה. כדכתיב לכלב תשליכון אותו והא הנאתו הוא מה שכלבו אוכל דמחשבתו עליו (מנחות קא:). **צריכה מחשבה.** לאכילה ועוד תטמא מאליה ותחזור ותטמא אוכלין במגע, דהא מאליה קודם מחשבה אין לה טומאה אלא בבית הבליעה (נדה נ:). או: להצטרף פחות מכזית ממנה להשלים פחות מכביצה אוכלין לקבל טומאת אוכלין במגע (זבחים קה:). **ואינה צריכה הכשר.** לטמא, לא למים ולא למגע שרץ, שמאליה מטמאה הואיל וסופה לטמא טומאה חמורה (שם וכעי"ז נדה נ:). **נבלת בהמה טמאה.** סתמא לאו לאכילה, הלכך בעיא מחשבה ונהי דאי איכא כזית בלא מחשבה מטמיא אפילו אדם וכלים וכל שכן אוכלין ומשקין, אלא להכי מהניא מחשבתה דאי איכא פחות מכביצה שאר אוכלין ופחות מכזית נבלה משלים לכביצה, אי חשיב עליה מצטרפא בהדייהו ומקבל טומאה במגע שרץ ואי לאו לא (נדה נ:). **בכל מקום.** ואפילו בשווקים שיש שם רוב עם צריכה מחשבה לאכילה לקבל טומאת אוכלין, הואיל דאין דרך לאוכלה (כריתות כא.). **ונבלת עוף טהור והחלב בכפרים.** שהעם מועטין (שם). **צריכים מחשבה.** לטומאת אוכלין, **ואינם צריכים הכשר.** משום דמטמאין טומאה חמורה, דנבלת בהמה מטמאה במשא ונבלת עוף טהור מטמאה בגדים אבית הבליעה ואמרינן דכל שסופו לטמא טומאה חמורה אינו צריך הכשר (שם, ועי"ש בטעם של"ג והחלב). **נבלת בהמה טהורה בכל מקום.** ואפילו בכפרים דליכא אוכלין מרובין סתמא לאכילה (נדה נ:). ואפילו בכפרים שהעם מועט אין צריכין מחשבה דסתמא לאכול עכו"ם עומדת (כריתות כא.). **ונבלת עוף טהור והחלב בשווקים.** שהעם מרובין (שם) דליכא עם רב ואוכלין הכל, וכן חלב בהמה דבכרכים אין צריכין מחשבה, אבל בכפרים בעי מחשבה (נדה נ:). **אינן צריכין מחשבה ולא הכשר.** דנבלת בהמה ועוף מטמאין טומאה חמורה, וחלב בחלב שחוטה קמיירי, שהרי הוכשר בדם שחיטה (כריתות כא.).

שיטה מקובצת

[א] ואיסורו. ס"א חישובו ומי אמרינן איסורו חישובו והתנן כו': [ב] חישובו ור"ש לא אמרינן איסורו חישובו ולרבנן מי אמר איסורו חישובו: [ג] דברים נאמרו בנבלת עוף הטהור צריכה ותיבות וזו אחת מהן נמחק: [ד] קאי הס"ד ומה"ד וטעמא מאי מטמאי רבנן. כיון דלא חשיב על פטר חמור הס"ד ומה"ד ואיסורו: [ה] נגע בה שרץ שאם תגע היא אחרי כן: [ו] אם כן אוכלה ואז מטמאה אותן בגדים: [ז] הכשר והאי סופו לטמא טומאה חמורה ואין צריכין הכשר דלא שייך הכשר אלא בטומאה: [ח] ואחת דטמאה היא: [ט] של נבלת בהמה טהורה: [י] כ"ש שאר אוכלין: [יא] מתיבת והחלב עד תיבת ליה בסה"ד כ"ז אינו נמצא בס"י: [יב] חמורה כשהיה בה זית: [יג] בנבלה. ס"א עם אביה: [יד] דרבנן ואי דערפי: [טו] וי"ל דקסבר תנא: [טז] והדר קאמר תלמוד לומר גז"ש אלמא אתיא גז"ש ומפקא מקל וחומר ופירש ר"ת דבהאי קרא איירי נמי במידי: [יז] בשדה דבשר כיון: [יח] כפשטה דקרא ולית: [יט] מקדש ואית ליה: [כ] קדש דרשי שהם ענין אחד ודמו טפי אהדדי א"נ: [כא] למימר ביה דאין: [כב] בשחוטה ומשום שכבר הוכשר הרי: [כג] עכל"ה וכתבתי לפי: [כד] ושמא אחרי כן הוגה אות מ' ס' נמחק: [כה] דתנאי בהכשר קודם מחשבה מ"מ מסתברא דהך סתם משנה דמס' טהרות סברא דחזרה ובסיפרא גרסינן לה שפיר והחלב בשווקים א"צ וכו' ובחלב שחוטה איירי וכן פירש הקונטר' הס"ד: [כו] דעניים הם הס"ד: [כז] עופות ובסיפא דבשווקים פרש"י דיש בה רוב עם ועשירים הם ויכולים לאכול עופות ונראה לפרש טעם אחר דבכרכים יש אוכלין מרובין וקונין כל דבר אבל בכפרים יש אוכלין כו' מעליא הס"ד ומה"ד צריכין מחשבה להאכילה לעובד כוכבים ואם לאו אין מטמאין טומאת אוכלין וא"ת נבלת בהמה טמאה טומאת אוכלין למה לה הא מטמאה אדם וכלים וכ"ש שאר אוכלין תריץ כדאמרינן בכריתות בפ' דם שחיטה דאי איכא פחות מכזית נבילה והא דאינה צריכה הכשר פ"ה הואיל ומטמא טומאה חמורה כשהיה בה כזית שלם בעודה מחוברת עם אביה ולא יתכן לומר כן דמה שטמאה מתחלתה טומא[ה] חמורה אין מועיל לה כמו שפי' הקונטרס בעצמו בפ' בהמה המקשה גבי חד לבשר וחד לבשר הפורש מן הבהמה מן האבר ומאי אולמיה דהאי מהאי סד"א הואיל ומטמא טומאה חמורה אגב אמו לא ליבעי הכשר קמ"ל ופי' שם הקונטרס דבשר הפורש מן האבר מה שהיה מתחלתו מטמא טומאה חמורה בעודו מחובר באבר אין מועיל לו לענין טומאה קלה לאחר שפי' כיון דאינו מטמא עוד טומאה חמורה וכן משמע בס"פ העור והרוטב גבי חותך בשר מאבר מן החי דקאמר חישב עליו ואח"כ חתכו טמא ומוקי לה בשהוכשר ופריך ל"ל הכשר הרי מטמא טומאה חמורה אגב אביו ומשני כששמש מעשה עץ שמש פי' ולכך לא הועיל לו טומאה חמורה שהיתה לו להעשות אוכל לענין הכשר וי"ל הך דשמעתין דהאי פחות מכזית נבילה חשיב סופו לטמא טומאה חמורה כיון דחזי לאצטרופי לכזית והכי איתא בהדיא בפרק דם שחיטה הס"ד: [כח] טוב אלו כותלי דחזירי וכן אמרינן במגילה וישנה ואת נערותיה לטוב בית הנשים אלו כתלי דחזירי מ"מ מה שהוא מבהמה טהורה משוי: [כט] וחזיר טעמא דיש בהם סימני טהרה לשווי אוכל ובעורב נמי מהני ביה סימני טהרה כדאמר: [ל] דוקא בחלב האסור.

א) נראה דצ"ל ואי דערפיה מיערף הכי נמי או אם שחטו וכו'.